

начина, по който братята роми избиват личните си, най-обременителни комплекси за малоценност и правят така, че да се чувстват по-уютно в собствения си свят.

МЪРЗЕЛИВИЯТ РОМ (15, стр.67)

Живели едно време мъж и жена роми. Те имали много деца. Мъжът бил толкова мързелив, че не ставал от постелята, а жената се чудела как да изхрани многобройната челяд. Всеки ден сама впрягала слабицкото конче и отивала с брат си за дърва.

Един ден братът на тази жена имал работа и си останал вкъщи. Тя станала рано и впрегнала кончето. Подбрала най-големия си син и отишли в гората. Привечер натоварили каручката и подкарали към селото. Не щеш ли, на един завой каруцата се закачила за един пън и не помръднала. Напънали двамата, помогнали на кончето и ...хоп – старият и прогнил пън се катурнал. Погледнала жената в празната яма и какво да види – на дъното ѝ гърне. Отворила му похлупака и онемяла – било пълно с жълтици. Уплашила се. Помислила: „Ами ако ме види някой? Я по-добре като си идем, да разкажа всичко на моя мързелив ром, та белким ми помогне.“ И върнала похлупака обратно. Огледала се добре, за да не забрави мястото, и потеглили.

Като се прибрали вкъщи, жената разказала всичко на своя ром. Но той горкият дори не се помръднал от мястото си.

– Остави таз работа, ромние! Ако е писано тези пари да бъдат наши, сами ще си дойдат у дома – казал той и се обърнал на другата страна.

Завайкала се жената – какво ли да направи? Та оставя ли се толкова имане в гората?! Нямало как! Отишла право при брат си и му разказала всичко. По-добре да дели наполовина, отколкото нищо. Така братът и сестрата решили на другия ден да станат по-рано и да отидат в гората.

Легнал си вечерта братът, но сън не го хващал. Лаконията не му давала мира и той станал, облякъл се и – страх не страх – отишъл и намерил мястото с гърнето. Било по пълнолуние. Като отворил капака, месечината така осветила жълтиците, че те му се привидели като